

[Indenrigsministeren.]

indtræder for de allerfleste Personer paa et langt tidligere Stadium. Skal Forsikringen have det i Penge tilsigtede Omfang, tror jeg derfor, at Præmiebetalingen maa bringes til Ophør paa et væsentligt tidligere Stadium. Erhvervsevnenes Aftagen indtræder i mange Fag allerede ved 50 Aars Alderen; allerede i en saadan Alder skydes mangan Arbejder ud, selv om han i Duelighed vel kan sidestilles med den yngre; man foretrækker den unge, fordi hele Erhvervets Karakter gør ham mere anvendelig, og dette tror jeg, at man ved Udmaalingen af det Antal Aar, hvori Præmieydelsen skal præsteres, maa tage Hensyn til.

Heller ikke tror jeg, at man bør fastsætte et Maksimalbeløb for Præmiens Størrelse, i hvert Tilfælde bør det sættes væsentlig højere op, end der er stillet Forslag om, og helt kunde man undlade dette — og jeg vilde anse det for en Forbedring —, hvis man fastsatte et Maksimalbeløb for Størrelsen af selve Livrenten, saaledes at det eventuelt overskydende af Præmiereserven overførtes til Dækning af en Kvote af Understøttelsen. Hvis en Mand f. Eks. havde indbetalt en Præmie, som betingede, at han vilde kunne faa en Livrente dobbelt saa stor som den, der her er aabnet Adgang til, vilde det altsaa sige, at kun Halvdelen af det af ham indbetalte Beløb, af den Præmiereserve, som det havde afsat, var fornøden for at dække den Ydelse, der skulde præsteres overfor ham, medens Resten kunde overføres til Stat og Kommune fra Præmiereservefonden til Dækning af en vis Del af de Understøttelsesbeløb, som skal udbetales til andre.

Nu vil man naturligvis her indvende: Ja, men hvis man gjorde dette, kom man paa Kant med Forsikringsprincippet, for saa vilde det jo betyde, at de, der havde betalt de største Præmier, med andre Ord de, der havde de største Indkomster, ikke fik den fulde Rente, som de derigennem havde sikret sig, men en Del af disse Præmier brugtes til at dække Byrden af den Understøttelse, som mindre bemidlede skal have i Tillæg til de Livrenter, som tilkommer dem.

Ja, det er meget rigtigt; man kan sige, det er et Brud paa Forsikringsprincippet; men selv om der nu her er to Love, en om Forsikring og en om Understøttelse, er Forholdet dog det, at det, som her foreligger, er ikke en ren Folkeforsikring, det er ikke en Alderspensionsordning hvilende alene paa Forsikringsgrund, men det er

en Kombination af Forsikring og Forsørgelse, og videre vil vi her i Landet heller aldrig kunne naa. Om denne Kombination saa føres videre, som jeg her har antydnet, rører til syvende og sidst efter min Opfattelse slet ikke ved noget principielt. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa ret mange af Lovforslagets Enkeltheder. Man vil jo her lægge et betydeligt Besvær paa Kommunerne. De skal paaligne Præmierne, og de skal inddrive Præmierne. De skal intet Vederlag have derfor. Det kan man jo godt foreslaa, men jeg vil sige til de ærede Forslagsstillere, at jeg tror ikke, det gaar. Jeg vil genkalde i deres Erindring den Modtagelse, som den i Ændringen af Amtsskatterne indeholdte Pligt for Kommunerne til at paatage sig en Paaligning af Skat til Amtet fik, den Stemning, som den affødte her og dér i Kommunerne. Jeg minder om den Modtagelse, som i sin Tid blev Statsskatterne til Del fra Kommunernes Side som Følge af, at de skulde opkræve denne Skat, en Stemning, som man dæmpede ned ved at give Kommunerne et vist Vederlag for at foretage dette. Jeg tror ganske afgjort ikke, at det lader sig gøre at komme igennem med denne Sag uden at vederlægge Kommunerne, saaledes at de ikke direkte skal have Udgift af denne Præmiepaaligning og Præmieindkrævning.

Saa foreslaar Forslagsstillerne endvidere, at Præmiekrav skal gaa forud for Skattekrav, og det kan jeg i og for sig godt forstaa. Jeg tillægger det overordentlig megen Vægt, at man tilvejebringer saa stor Sikkerhed som muligt for at faa Præmierne ind, men jeg kan dog ikke lade være at henlede Opmærksomheden paa, at herved vil man altsaa paa ny skyde offentlige Krav ind foran Kravene, som Realkreditinstitutionerne har, og man vil aldeles utvivlsomt overfor de mange smaa i vort Samfund og navnlig de mange smaa Ejendomsbesiddere kyde dem ind i et Omfang, som jeg meget vel kunde tænke mig kunde, om ikke ryste Tilliden til vort Realkreditsystem. saa dog i hvert Tilfælde virke skadende for dette og derigennem faa Eftervirkninger, som jeg i hvert Tilfælde vilde nære megen Betænkelighed ved at fremkalde.

Men, som sagt, jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Forslagets mange Enkeltheder. Der er jo en lang Række Bestemmelser om Rigsforsikringsanstaltens Opretelse og om hele Ordningens Administration, og mange af disse Bestemmelser er, som ganske naturligt og selvfølgelig er, hentet